

દાનિયેલનું પુસ્તક - એકસો એકાવનમું

મંદિરનું પ્રતીકાત્મક અર્થતત્વ: દૈવી અને માનવીય જોડાણના રહસ્યોનું અનાવરણ

Jeff Pippenger

2024-03-22

બે લાકડાં એકબીજા સાથે જોડાઈને એક મંદિર બને છે. ઈયાલીસ મંદિરનું પ્રતીક હોવાથી, ઉત્તર રાજ્યની બંધકાઈ અને દક્ષિણ રાજ્યની બંધકાઈ વચ્ચે ઈયાલીસ વર્ષનું અંતર છે. જ્યારે અંતકાળના સમયે, એટલે કે 1798માં, પવિત્રસ્થાન અને સૈન્યના પગતળીયા થવાનું કાર્ય પૂર્ણ થાય છે, ત્યારે તે ઈયાલીસ વર્ષ જ બે લાકડાંને જોડીને એક મંદિર બનાવે છે. ઇ.પૂ. 723થી ઇ.પૂ. 677 સુધી મંદિર ધરાશાયી કરવામાં આવ્યું અને તેના પર પગદળી કરવામાં આવી. 1798માં તે પગદળીનો અંત આવ્યો અને 1844 સુધીમાં એક મંદિર ઊભું કરવામાં આવ્યું હતું. ત્યાં તેઓ એક જ રાજા સાથે એક જ જાતિ બનવાના હતા અને સદાકાળ માટે પાપ કરવાનું બંધ કરવાના હતા. એ યોજનાનું નિર્ધારણ એવું હતું, પરંતુ 1863ના બળવાએ તે યોજનાને પાછળ ધકેલીને 2001 સુધી મૂકી દીધી.

પૌલ મંડળીને દેહ તરીકે અને ખ્રિસ્તને શિર તરીકે ઓળખાવે છે, અને પૌલ દેહનો ઉપયોગ માંસનું પ્રતીક તરીકે કરે છે. પૌલ માટે માંસ અને દેહ પરસ્પર વિનિમેય શબ્દો છે.

કારણ કે જો તમે દેહાનુસાર જીવો, તો મરી જશો; પરંતુ જો તમે આત્મા દ્વારા દેહનાં કર્મોને મૃત્યુ પામાડો, તો જીવશો. રોમીઓ 8:13.

માનવ મંદિરની રચના દેવના મંદિરની રચના પર આધારિત છે. જે દેહ યર્ય છે, તે વ્યક્તિગત મંદિરના માંસને સમકક્ષ છે. વ્યક્તિના મંદિરમાં મન મસ્તક છે, અને દેહ માંસ છે.

કારણ કે આપણે તેના દેહના, તેના માંસના અને તેની હાડકાંના અવયવો છીએ. આ કારણસર મનુષ્ય પોતાના પિતા અને માતાને છોડી પોતાની પત્ની સાથે જોડાશે, અને તેઓ બન્ને એક દેહ થશે. આ એક મહાન રહસ્ય છે; પરંતુ હું ખ્રિસ્ત અને યર્ય વિષે કહું છું. એફેસીઓ 5:30-32.

યોહાને જે મંદિરને માપવાનું હતું, જ્યારે સાતમા દૂતના તુર્યનાદે ઈશ્વરના રહસ્યને પૂર્ણ કરવાની ક્રિયાના આરંભને ચિહ્નિત કર્યો, તે ઈશ્વરનું મંદિર હતું; પરંતુ મનુષ્યનું મંદિર ઈશ્વરના મંદિરની પ્રતિમામાં રચવામાં આવ્યું હતું. તેઓ પરસ્પર બદલાવી શકાય તેવા પ્રતીકો છે. જ્યારે મૂસાને ભૂમિસ્થ તંબુ ઊભો કરવો હતો, ત્યારે કયા નમૂનાનો ઉપયોગ કરવો તે તેને બતાવવામાં આવ્યો; તે માટે તે ઈયાલીસ દિવસ સુધી પર્વત પર હતો. એ નમૂનો સ્વર્ગીય મંદિરમાંથી લેવાયો હતો.

ખ્રિસ્ત સ્વર્ગીય મંદિર હતા, દેહમાં પ્રગટ થયેલા, અને તેઓ માનવીય મંદિરની રૂપરેખાનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, કારણ કે મનુષ્યો તેમની પ્રતિમામાં સર્જાયા હતા. આ કારણસર, માનવીય મંદિરની રૂપરેખા ઈયાલીસ કોમોઝોમ્સ દ્વારા પ્રતિનિધિત થાય છે.

મંદિરો ભવિષ્યવાણીના દૃષ્ટિએ પરસ્પર વિનિમેય છે. તેથી, યોહાનને જે મંદિરનું માપ લેવા કહેવામાં આવ્યું હતું, તે કોઈ આંગણાવિના માત્ર બે ખંડોનું હતું. પ્રથમ ખંડ માનવીય મંદિરનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે—કલીશિયા (વધૂ), રાષ્ટ્ર, શરીર, જે દેહ છે. બીજો ખંડ દૈવી મંદિરનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે—વરરાજા, રાજા, મસ્તક, જે મન છે. અંતિમ દિવસોમાં એક લાખ યુમ્માલીસ હજાર માટે પૂર્ણ થતી સદાકાળીન કરારની પ્રતિજ્ઞા, હિઝકિયેલ અધ્યાય સત્તત્રીસની બે લાકડીઓ દ્વારા દર્શાવવામાં આવી છે. તે યોહાનના મંદિર દ્વારા દર્શાવવામાં આવી છે, જે બે ખંડોનું બનેલું છે. તે વિશ્વાસીમાં રહેલા ખ્રિસ્તના રહસ્યની, મહિમાની આશાની, પૌલની નિશ્ચિત વ્યાખ્યાઓ દ્વારા દર્શાવવામાં આવી છે.

એક લાખ યુમ્માવીસ હજારને મુદ્રાંકિત કરવાનું કાર્ય દેવીત્વને માનવત્વ સાથે કાયમ માટે સંયોજિત કરવાનું કાર્ય છે. આ કાર્ય સાતમી તુરીના નાદ દરમિયાન પૂર્ણ થાય છે. આ સંયોગ શાસ્ત્રોમાં, પંક્તિ પર પંક્તિ, વિવિધ રીતે પ્રતિનિધિત થાય છે. ન્યાયીકરણ અને પવિત્રીકરણનું કાર્ય આ કાર્ય માટેના ધર્મશાસ્ત્રીય શબ્દો છે. ન્યાયીકરણ એ ખ્રિસ્તનું આપણા પ્રતિસ્થાન તરીકેનું કાર્ય છે, અને પવિત્રીકરણનું કાર્ય એ ખ્રિસ્તનું આપણા આદર્શ તરીકેનું કાર્ય છે. ન્યાયીકરણ સ્વર્ગ માટેના આપણા અધિકારનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે અને પવિત્રીકરણ સ્વર્ગ માટેની અમારી યોગ્યતાનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે. આ બન્ને કાર્યો પવિત્ર આત્માની ઉપસ્થિતિ દ્વારા વિશ્વાસીને પ્રાપ્ત થાય છે. આ કાર્યને સદાકાલીન કરારમાં સ્વીકારવામાં આવેલાઓના હૃદય અને મન પર ઈશ્વરના કાયદાનું લેખન તરીકે પ્રતિનિધિત કરવામાં આવ્યું છે.

“મન” મંદિરના તે વિભાગનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે જ્યાં મસ્તક વસે છે. મનને તે કહેવામાં આવે છે જેને ઉચ્ચ સ્વભાવ કહે છે, જે દેહથી ભિન્ન છે; દેહ નીચા સ્વભાવનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે. મનનું પ્રતિનિધિત્વ અમારા વિચારો દ્વારા થાય છે, જ્યારે દેહનું પ્રતિનિધિત્વ અમારી લાગણીઓ દ્વારા થાય છે.

“ઘણા લોકો અનાવશ્યક દુઃખનો અનુભવ કરે છે. તેઓ પોતાનું મન ઈસુથી હટાવીને પોતાના પર અતિશય કેન્દ્રિત કરે છે. તેઓ નાની મુશ્કેલીઓને વધારી બતાવે છે અને નિરાશાજનક વાતો કરે છે. તેઓ દેવની વ્યવસ્થાઓ વિષે અનાવશ્યક કુઠાટમાં પડવાના મહાપાપના દોષી છે. જે કંઈ આપણા પાસે છે અને આપણે જે કંઈ છીએ, તે બધું માટે આપણે દેવના ઋણી છીએ. તેણે આપણને એવી શક્તિઓ આપી છે કે જે નિશ્ચિત હદ સુધી, તેની પોતાની શક્તિઓ સાથે સમાનતા ધરાવે છે; અને આપણે આ શક્તિઓનો વિકાસ કરવા ઉત્સાહપૂર્વક પરિશ્રમ કરવો જોઈએ—પોતાને પ્રસન્ન કરવા અને ઊંચું ઉઠાવવા માટે નહીં, પરંતુ તેની મહિમા કરવા માટે.”

“અપણે આપણા મનને દેવ પ્રત્યેની નિષ્ઠાથી ચ્યુત થવા દેવું જોઈએ નહીં. ખ્રિસ્ત દ્વારા આપણે સુખી થઈ શકીએ છીએ અને થવું પણ જોઈએ, અને આત્મ-સંયમની આદતો પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ. વિચારોને પણ દેવની ઇચ્છાની આધીનતા હેઠળ લાવવા જોઈએ, અને ભાવનાઓને બુદ્ધિ તથા ધર્મના નિયંત્રણ હેઠળ રાખવી જોઈએ. અમારી કલ્પનાશક્તિ અમને એટલા માટે આપવામાં આવી નથી કે તેને કોઈ સંયમ અને શિસ્તના પ્રયત્ન વિના ઉશ્કેરાઈ દોડવા દેવામાં આવે અને તે પોતાની મનમાની કરે. જો વિચારો ખોટા હોય, તો ભાવનાઓ ખોટી રહેશે; અને વિચારો તથા ભાવનાઓ મળીને નૈતિક ચરિત્રનું નિર્માણ કરે છે. જ્યારે આપણે નક્કી કરીએ છીએ કે ખ્રિસ્તીઓ તરીકે આપણને પોતાના વિચારો અને ભાવનાઓને સંયમમાં રાખવાની આવશ્યકતા નથી, ત્યારે આપણે દુષ્ટ દૂતોના પ્રભાવ હેઠળ આવી જઈએ છીએ, અને તેમની હાજરી તથા તેમના નિયંત્રણને આમંત્રિત કરીએ છીએ. જો આપણે પોતાની છાપો આગળ ઝૂકી જઈએ અને આપણા વિચારોને શંકા, સંદેહ અને રોષભરી ફરીયાદોના પ્રવાહમાં વહેવા દઈએ, તો આપણે દુઃખી થઈ જઈશું, અને આપણું જીવન નિષ્ફળ સાબિત થશે.” Review and Herald, April 21, 1885.

વિચારો અને લાગણીઓનું સંયોજન મળીને નૈતિક ચરિત્ર બનાવે છે. આપણું ચરિત્ર નીચી અને ઊંચી એવી બે પ્રકૃતિઓથી બનેલું છે; મન એ ઊંચી પ્રકૃતિ છે, અને જો મનના વિચારો પવિત્ર કરવામાં આવે, તો અમારી લાગણીઓ પણ પવિત્ર કરવામાં આવશે. તેનું કારણ એ છે કે, જે બે પ્રકૃતિઓ મળીને આપણા માનવત્વની રચના કરે છે, તેમાં મન ઊંચી, નિયંત્રક પ્રકૃતિ છે. “શક્તિઓ,” જે આપણા અસ્તિત્વના એક અંગ તરીકે રચવામાં આવી હતી, તે “કેટલીક હદ સુધી,” “તેમની સમાન છે, જે” ખ્રિસ્ત “ધરાવે છે,” કારણ કે આપણે તેમની પ્રતિમામાં સર્જાયા હતા, અને આપણે તે “શક્તિઓ” “વિકસાવવાના કાર્યમાં નિષ્ઠાપૂર્વક પરિશ્રમ કરવો જોઈએ.”

માનવની ઉચ્ચ પ્રકૃતિ, અથવા મનનો ભાગ બનેલી શક્તિઓ છે—નિવેયનશક્તિ, સ્મૃતિ, અંતરાત્મા, અને વિશેષ કરીને ઇચ્છાશક્તિ.

“ઘણાં પૂછપરછ કરી રહ્યા છે, ‘હું મારી જાતને દેવને કેવી રીતે સમર્પિત કરું?’ તમે તમારી જાતને તેમને અર્પણ કરવા ઇચ્છો છો, પરંતુ તમે નૈતિક શક્તિ માં નિર્બળ છો, શંકાના દાસ-વમાં બંધાયેલા છો, અને તમારા પાપમય જીવનની આદતો દ્વારા નિયંત્રિત થાઓ છો. તમારી પ્રતિજ્ઞાઓ અને નિશ્ચયો રેતીની દોરાઓ સમાન છે. તમે તમારા વિચારોને, તમારી ઉદ્દેશીપનાઓને, તમારી લાગણીઓને નિયંત્રિત કરી શકતા નથી. તમારી તૂટેલી પ્રતિજ્ઞાઓ અને ભંગ થયેલા વચનોનું જ્ઞાન તમારી પોતાની નિષ્ઠામાં તમારો વિશ્વાસ નિર્બળ બનાવે છે, અને તમને એવું અનુભવ કરાવે છે કે દેવ તમને સ્વીકારી શકતા નથી; પરંતુ તમને નિરાશ થવાની જરૂર નથી. તમને જે સમજવાની જરૂર છે તે છે ઇચ્છાશક્તિ નું યથાર્થ બળ. આ મનુષ્યના સ્વભાવમાં શાસન કરનાર શક્તિ છે, નિર્ણય કરવાની, અથવા પસંદગી કરવાની શક્તિ. બધું ઇચ્છાશક્તિના યોગ્ય પ્રયોગ પર નિર્ભર છે. પસંદગી કરવાની શક્તિ દેવએ મનુષ્યોને આપી છે; તેનો પ્રયોગ કરવો તેમની જવાબદારી છે. તમે તમારું હૃદય બદલી શકતા નથી, તમે તમારા પોતાના બળે તેની લાગણીઓ દેવને અર્પણ કરી શકતા નથી; પરંતુ તમે તેમની સેવા કરવાનો પસંદગી કરી શકો છો. તમે તેમને તમારી ઇચ્છાશક્તિ અર્પણ કરી શકો છો; ત્યાર પછી તેઓ તમારી અંદર પોતાની શુભ ઇચ્છા અનુસાર ઇચ્છવા અને કાર્ય કરવા માટે કાર્ય કરશે. આ રીતે તમારો આખો સ્વભાવ ખ્રિસ્તના આત્માના નિયંત્રણ હેઠળ લાવવામાં આવશે; તમારી લાગણીઓ તેમના પર કેન્દ્રિત થશે, તમારા વિચારો તેમની સાથે સુસંગત રહેશે.”

“સદ્ગુણ અને પવિત્રતા માટેની ઇચ્છાઓ જેટલી દૂર સુધી જાય છે તેટલી સુધી યોગ્ય છે; પરંતુ જો તમે અહીં જ અટકી જાઓ, તો તે કંઈ કામ લાગશે નહીં. ઘણા લોકો ખ્રિસ્તી બનવાની આશા રાખતાં અને તેની ઇચ્છા કરતાં કરતાં જ ખોવાઈ જશે. તેઓ પોતાની ઇચ્છાશક્તિને ઈશ્વરને સમર્પિત કરવાની સ્થિતિ સુધી પહોંચતા નથી. તેઓ અત્યારે ખ્રિસ્તી બનવાનું પસંદ કરતા નથી.

“ઇચ્છાશક્તિના યોગ્ય ઉપયોગ દ્વારા તમારા જીવનમાં સંપૂર્ણ પરિવર્તન લાવી શકાય છે. પોતાની ઇચ્છાને ખ્રિસ્તને સમર્પિત કરીને તમે તમારી જાતને તે શક્તિ સાથે સંકળાવો છો, જે સર્વ પ્રધાનતાઓ અને સત્તાઓથી ઉપર છે. તમને ઉપરથી એવી શક્તિ પ્રાપ્ત થશે કે જે તમને અડગ રાખશે, અને આ રીતે ઈશ્વરને સતત સમર્પણ દ્વારા તમે નવા જીવનમાં, અર્થાત્ વિશ્વાસના જીવનમાં, જીવવા સક્ષમ બનશો.” Steps to Christ, 47, 48.

ઇચ્છાશક્તિ મનુષ્યના સ્વભાવમાં “શાસક શક્તિ” છે, અને આ શાસક માનવીય મંદિરના તે વિભાગમાં સ્થિત છે, જે “સર્વ પ્રધાનતાઓ અને સત્તાઓથી ઉપર રહેલી શક્તિ” સાથે સંકળાયેલો છે. માનવીય મંદિરમાં જ્યાં દેવત્વ અને માનવત્વનો સંયોગ થાય છે, તે સ્થળ આત્માનો દુર્ગ છે. દરેક મનુષ્ય પાસે એવો એક દુર્ગ છે, અને તે ખ્રિસ્ત દ્વારા અધીકારિત છે, અથવા ખ્રિસ્તના મહાશત્રુ દ્વારા.

“જ્યારે ખ્રિસ્ત આત્માના ગઢ પર અધિકાર ગ્રહણ કરે છે, ત્યારે માનવીય સાધન તેની સાથે એક થઈ જાય છે. અને જે ખ્રિસ્ત સાથે એક છે, પોતાની એકતા જાળવી રાખે છે, તેને હૃદયમાં સિંહાસન પર બિરાજમાન કરે છે, અને તેની આજ્ઞાઓનું પાલન કરે છે, તે દુષ્ટના ફાંસાઓથી સુરક્ષિત રહે છે. ખ્રિસ્ત સાથે સંયુક્ત થઈને, તે પોતાના માટે ખ્રિસ્તની કૃપાદાનો એકત્ર કરે છે, અને આત્માઓને તેની તરફ જીતવામાં શક્તિ, કાર્યક્ષમતા અને સામર્થ્યને પ્રભુને અર્પિત કરે છે. તારણહાર સાથેના સહકાર દ્વારા તે એવું સાધન બની જાય છે, જેના દ્વારા દેવ કાર્ય કરે છે. ત્યારબાદ જ્યારે શૈતાન આવે છે અને આત્મા પર અધિકાર જમાવવા પ્રયત્ન કરે છે, ત્યારે તેને જણાય છે કે ખ્રિસ્તે તેને શસ્ત્રસજ્જ બલવાન કરતાં વધુ બલવાન બનાવ્યો છે.” Review and Herald, December 12, 1899.

આત્માનો ગઢ મનુષ્યનું હૃદય અને મન છે. નવા કરારનું વચન વિશ્વાસી માટે ત્રણ મુખ્ય વચનો દર્શાવે છે. તેને વસવાટ કરવા માટે એક દેશનું વચન આપવામાં આવ્યું છે, જેમ એદેનનું બગીચું આદમ અને હવ્વા માટે હતું; અને તે, પોતાની બારીમાં, પ્રાચીન ઇઝરાયેલ સાથેના તેમના કરાર માટેના વચનિત દેશનું પ્રતીક હતું; અને તે, પોતાની બારીમાં, આધ્યાત્મિક ઇઝરાયેલ માટેના આધ્યાત્મિક મહિમામય દેશનું પ્રતીક હતું; અને આ ત્રણે, પંક્તિ પર પંક્તિ, તેમના માટે નવો બનાવવામાં આવેલી પૃથ્વીના વચનને સાક્ષી આપે છે, જે

જી તે છે જેમ તેમણે જી ૮ યું.

જ્યારે આદમ અને હવ્વાએ પાપ કર્યું, ત્યારે તેઓ “સાત વખત” માટે એદેનની બાગમાંથી “છૂટાછવાયા” કરવામાં આવ્યા, અને સાત સહસ્રાબ્દીઓ પછી પૃથ્વી નવી બનાવવામાં આવે છે અને એદેનની બાગ પુનઃસ્થાપિત થાય છે. પ્રાચીન ઇઝરાયલનું “સાત વખત” માટેનું છૂટાછવાયું થવું, આદમ અને હવ્વાના છૂટાછવાયા થવાનું પ્રતીકાત્મક પૂર્વરૂપ હતું. વચનબંધ કરારમાં નિવાસ માટેની ભૂમિનું વચન આપવામાં આવે છે, અને તે પુનઃસ્થાપિત એદેનનું વચન હતું. પવિત્રસ્થાન અને સેનાદળને પગતળે કચડવામાં આવવું, માનવ કુટુંબમાં આદમના પાપથી શરૂ થયેલા પાપના ક્રમશઃ વધતા ઉગ્ર વિકાસનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે.

વચનબંધની બીજી બે પ્રતિજ્ઞાઓ એ છે કે વિશ્વાસુઓને નવું શરીર અને નવું મન મળશે, એટલે કે ખ્રિસ્તનું મન. શરીર એ દેહ છે, નીચી પ્રકૃતિ, અને ખ્રિસ્ત સાથેના સંબંધમાં તે ચર્ય છે. મન એ ઉચ્ચ પ્રકૃતિ છે; સિસેલ્ઠ ળાઇટ તેને “આત્માનો ગઢ” તરીકે ઓળખાવે છે. પૌલ સ્પષ્ટ રીતે શીખવે છે કે જ્યારે અમે સુસમાચારની આવશ્યકતાઓ સ્વીકારીએ છીએ, ત્યારે, એટલે કે જ્યારે અમે ધર્મી ઠેરવાઈએ છીએ, તે ક્ષણે અમને ખ્રિસ્તનું મન પ્રાપ્ત થાય છે. તે એ પણ શીખવે છે કે બીજું આગમન થાય ત્યાં સુધી અમને નવું અને મહિમિત શરીર પ્રાપ્ત થતું નથી.

જુઓ, હું તમને એક રહસ્ય બતાવું છું; આપણે બધા નિદ્રાધીન નહીં થઈએ, પરંતુ આપણે બધા બદલાઈ જઈશું—એક ક્ષણમાં, આંખ ઝબકતાં જ, અંતિમ તૂરીના નાદ સમયે; કારણ કે તૂરી વગાડાશે, અને મરણ પામેલાઓ અવિનાશીરૂપે ઊભા કરવામાં આવશે, અને આપણે બદલાઈ જઈશું. કારણ કે આ વિનાશી દેહે અવિનાશિત્વ ધારણ કરવું જ જોઈએ, અને આ મર્ત્ય દેહે અમરત્વ ધારણ કરવું જ જોઈએ. તેથી જ્યારે આ વિનાશી અવિનાશિત્વ ધારણ કરશે, અને આ મર્ત્ય અમરત્વ ધારણ કરશે, ત્યારે લખાયેલું આ વચન પૂર્ણ થશે કે, મરણ વિજયમાં ગ્રસાઈ ગયું. હે મરણ, તારો ડંખ ક્યાં છે? હે કબર, તારો વિજય ક્યાં છે? મરણનો ડંખ પાપ છે; અને પાપનું બળ વ્યવસ્થા છે. 1 Corinthians 15:51-56.

એક ઉપદેશ—જે વિષે યોહાન કહે છે કે એવી ભ્રાંત શિક્ષણોમાં વિશ્વાસ રાખનારાઓ ખ્રિસ્તવિરોધી હોવાનું ઓળખાય છે—એ દલીલ કરે છે કે ખ્રિસ્તે ક્યારેય એવું શરીર સ્વીકાર્યું નહોતું, જે આદમના પાપથી આરંભીને માનવકુટુંબ પર અસર કરવા લાગેલા પાપના પ્રભાવોને આધીન હતું.

અને જે કોઈ આત્મા સ્વીકારતો નથી કે ઈસુ ખ્રિસ્ત દેહમાં આવેલ છે, તે ઈશ્વર તરફથી નથી; અને આ તો ખ્રિસ્તવિરોધીનો એ જ આત્મા છે, જેના વિષે તમે સાંભળ્યું હતું કે તે આવવાનો છે; અને તે હમણાં જ પહેલાથી જ જગતમાં છે. 1 યોહાન 4:3.

બાબેલનું દ્રાક્ષારસ (ખ્રિસ્તવિરોધી), જે “નિષ્કલંક ગર્ભાધાન” શીખવે છે, એવો દાવો કરે છે કે મરિયમને નિર્વિકાર બનાવવામાં આવી હતી, જેમ પાપ પહેલાં આદમ અને હવા હતા, જેથી ઈસુનો જન્મ દૈવત્વ (પવિત્ર આત્મા) અને પરિપૂર્ણ માનવત્વ (મરિયમ)ના ગર્ભાધાન પર આધારિત થાય. “નિષ્કલંક ગર્ભાધાન”નો ખોટો સિદ્ધાંત એ વિષયને સ્પર્શતો નથી કે ઈસુ મરિયમના ગર્ભમાં ક્યારે ગર્ભિત થયા, પરંતુ એ વિષયને સ્પર્શે છે કે મરિયમ આદમ અને હવાની પરિપૂર્ણતા સાથે કેવી રીતે ગર્ભિત થઈ હતી. એવું સૂચવવું કે મનુષ્યને ઉદ્ધાર કરવા જ્યારે ખ્રિસ્ત આવ્યા ત્યારે તેમણે પોતાના ઉપર જે માંસધારી સ્વભાવ ધારણ કર્યો તે પાપરહિત માંસધારી સ્વભાવ હતો, જેમાં વંશાનુગતતાની અસરો સમાવિષ્ટ ન હતી, એ ખ્રિસ્તવિરોધી શિક્ષા છે.

કારણ કે ઘણા ભ્રામકો જગતમાં પ્રવેશી ગયા છે, જે સ્વીકારતા નથી કે ઈસુ ખ્રિસ્ત દેહમાં આવ્યા છે. એવો જ વ્યક્તિ ભ્રામક અને ખ્રિસ્તવિરોધી છે. 2 યોહાન 1:7.

જ્યારે ખ્રિસ્ત પુનરુત્થિત થયા, ત્યારે પ્રેરણા સાવચેતીપૂર્વક સૂચવે છે કે તે સમયે તેમની પાસે મહિમાવંત દેહ હતો. તેમનું પુનરુત્થાન દ્વિતીય આગમન સમયે ધર્મીઓને થનારા પુનરુત્થાનનું પ્રતિનિધિત્વ કરતું હતું, અને ત્યાં જ આપણે નવા દેહના કરાર-વચનને પ્રાપ્ત કરીએ છીએ.

“ખ્રિસ્તે પોતાના પિતાના સિંહાસન પર આરોહણ કરવાનો સમય આવી પહોંચ્યો હતો. દૈવી વિજેતા તરીકે તે વિજયની લૂંટ સાથે સ્વર્ગીય દરબારોમાં પરત ફરવા જ રહ્યો હતો. પોતાના મૃત્યુ પહેલાં તેણે પોતાના પિતાને જાહેર કર્યું હતું, ‘જે કાર્ય તું મને કરવા આપ્યું હતું તે મેં પૂર્ણ કર્યું છે.’ યોહાન 17:4. પોતાના પુનરુત્થાન પછી તે થોડો સમય પૃથ્વી પર રહ્યો, જેથી તેના શિષ્યો તેની પુનરુત્થિત અને મહિમામય દેહમાં તેના સાથે પરિચિત બની શકે. હવે તે વિદાય લેવા તૈયાર હતો. તેણે આ હકીકતને પ્રમાણિત કરી હતી કે તે જીવતો ઉદ્ધારક છે. તેના શિષ્યોને હવે તેને કબર સાથે સંકળીને જોવાની જરૂર ન રહી. તેઓ તેની વિશે સ્વર્ગીય વિશ્વમંડળ સમક્ષ મહિમામય થયેલા રૂપે વિચાર કરી શકતા હતા.” ધ ડિઝાયર ઓફ એજિઝ, 829.

વસવાટ કરવા માટેની જમીન વિષેની કરારની પ્રતિજ્ઞા નવી બનાવવામાં આવેલી પૃથ્વી પર, જ્યારે એદન પુનઃસ્થાપિત થાય છે અને પ્રથમ આદમની માનવજાતિના “સાત સમય” (સાત હજાર વર્ષ) સુધીના વિખેરાવનો અંત આવે છે, ત્યારે પૂર્ણ થાય છે. નવા અને મહિમાયુક્ત શરીર વિષેની કરારની પ્રતિજ્ઞા બીજા આગમન સમયે, પલક ઝપકતાં જ, પ્રદાન થાય છે.

“બેથલેહેમની વાર્તા એક અખૂટ વિષય છે. તેમાં ‘ઈશ્વરના જ્ઞાન અને બુદ્ધિની સંપત્તિનો ગહન ઊંડાણ’ છુપાયેલો છે.” રોમનો 11:33. સ્વર્ગના સિંહાસનને ગોઠાણની ખોળી સાથે, અને આરાધના કરનારા દૂતોના સંગને ગોઠાણના પશુઓ સાથે બદલી નાખવામાં ઉદ્ધારકર્તાએ જે બલિદાન આપ્યું, તેના વિષે અમે આશ્ચર્યચકિત થઈએ છીએ. માનવીય ગર્વ અને આત્મપર્યાપ્તતા તેમની ઉપસ્થિતિમાં તાડના પામે છે. તેમ છતાં, આ તો તેમની અદ્ભુત દિનતાનો માત્ર આરંભ જ હતો. ઈશ્વરના પુત્રે માનવી સ્વભાવ ધારણ કરવો, આદમ એદનમાં પોતાની નિર્દોષતામાં ઊભો હતો ત્યારે પણ, લગભગ અનંત અપમાન સમાન ગણાત. પરંતુ ઈસુએ માનવત્વ ત્યારે સ્વીકાર્યું, જ્યારે પાપના ચાર હજાર વર્ષોથી માનવજાત નિર્બળ બની ચૂકી હતી. આદમના દરેક સંતાનની જેમ તેમણે વારસાગત મહાન નિયમની ક્રિયાના પરિણામોને સ્વીકાર્યા. આ પરિણામો શું હતા તે તેમના પૃથ્વીલોકીય પૂર્વજોના ઇતિહાસમાં દર્શાવવામાં આવ્યું છે. તેઓ આવી વારસાગતતા લઈને આવ્યા, જેથી આપણા દુઃખો અને પ્રલોભનોમાં ભાગીદાર બને, અને અમને નિષ્પાપ જીવનનું ઉદાહરણ આપે.” ધ ડિઝાયર ઓફ એજેસ, 48.

જ્યારે કોઈ મનુષ્ય સુવાર્તાની આવશ્યકતાઓ પૂર્ણ કરે છે, ત્યારે તે એ જ ક્ષણે નવી મનોદશા, અર્થે ખ્રિસ્તનું જ મન, પ્રાપ્ત કરે છે; પરંતુ દેહ, અથવા જેમ પૌલ તેને “માંસ” પણ કહે છે, તે દ્વિતીય આગમન સમયે બદલાય છે. નીચું સ્વરૂપ, જે લાગણીઓથી બનેલું છે, પરિવર્તન સમયે નાશ પામતું નથી. નૈતિક ચરિત્રના એક ભાગરૂપ એવી તે લાગણીઓ દ્વિતીય આગમન સુધી રહે છે. તે લાગણીઓ ભાવનાત્મક તંત્રનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, જે હોર્મોનલ તંત્ર સાથે સંકળાયેલું છે. તેઓ ઇન્દ્રિયોને પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, જે નર્વસ સિસ્ટમ સાથે સંબંધિત છે. મનુષ્યના નીચા સ્વભાવના બધા તે તત્ત્વો, જેઓને લાગણીઓ તરીકે માનવામાં આવે છે, તેઓ બે મૂળભૂત વર્ગોમાં વહેંચાયેલા છે. લાગણીનો એક પ્રકાર એ વૃત્તિઓ છે, જે આપણે આપણા પૂર્વજોથી વારસામાં મેળવી છે; અને લાગણીઓના બીજા પ્રકારો તે સંસ્કારિત વૃત્તિઓ છે, જે આપણે પોતાની પસંદગીઓ દ્વારા વિકસાવી છે.

કેટલીક વારસાગત વૃત્તિઓ માનવ રચનાનો સહજ ભાગ છે, અને કેટલીક પ્રકારની વારસાગત વૃત્તિઓ દુષ્ટતા કરવા તરફની હોય છે. સંવર્ધિત પ્રકારની ભાવનાઓ એ છે જે આપણે પોતાની પસંદગીઓ દ્વારા સ્થાપિત કરીએ છીએ, અને વારસાગત વૃત્તિઓ “વારસાગતતાના મહાન નિયમ” દ્વારા સંપ્રેષિત થાય છે.

ઈસુએ “માનવજાતને તે સમયે સ્વીકારી હતી, જ્યારે પાપના ચાર હજાર વર્ષો થી આજાતિ નિર્બળ બની ગઈ હતી. આદમના દરેક સંતાનની જેમ તેમણે પણ વંશપરંપરાના મહાન નિયમના કાર્યના પરિણામોને સ્વીકાર્યા. આ પરિણામો શું હતાં, તે તેમના પૃથ્વી પરના પૂર્વજોના ઇતિહાસમાં દર્શાવવામાં આવ્યું છે. તેઓ એવી વંશપરંપરા સાથે આવ્યા કે અમારી શોક-વેદનાઓ અને પરીક્ષાઓમાં ભાગ લે, અને અમને પાપરહિત જીવનનું ઉદાહરણ આપે.” વંશપરંપરાના મહાન નિયમના ચાર હજાર વર્ષના કાર્યના પરિણામો સાથે હોવા છતાં, ઈસુએ હંમેશાં પોતાની ઇચ્છાશક્તિના પ્રયોગથી તે વૃત્તિઓને આધીન રાખી, અને તેમણે ક્યારેય એક વાર પણ કોઈ પાપમય ભાવનાઓનું પોષણ કરવામાં ભાગ લીધો નથી.

જો ઈસુએ માનવ દેહને એવો સ્વીકાર્યો હોત, જેવો આદમ અને હવ્વા પાપ કરતાં પહેલાં દર્શાવતા હતા, અને માનવજાતિના ચાર હજાર વર્ષના પતનથી ઉત્પન્ન થયેલા દુર્બળતાના પરિણામોને સ્વીકાર્યા વિના, તો તેઓ એનું ઉદાહરણ પૂરું પાડી શક્યા હોત નહીં કે દેવના દરેક સંતાન કેવી રીતે જય મેળવી શકે.

આ અભ્યાસને આપણે આગામી લેખમાં ચાલુ રાખીશું.

“ઘણાં લોકો ખ્રિસ્ત અને શેતાન વચ્ચેના આ સંઘર્ષને પોતાના જીવન સાથે કોઈ વિશેષ સંબંધ ધરાવતો નથી એવું માને છે; અને તેમના માટે તેમાં બહુ ઓછો રસ છે. પરંતુ દરેક માનવીના હૃદયના ક્ષેત્રમાં આ વિવાદ ફરી ફરીને ઘડાય છે. દુષ્ટતાની પંક્તિઓ છોડીને દેવની સેવામાં આવનાર કોઈ પણ વ્યક્તિ એવી નથી, જેને શેતાનના આક્રમણોનો સામનો ન કરવો પડે. ખ્રિસ્તે જે પ્રલોભનોનો પ્રતિકાર કર્યો, તે જ એવા હતા કે જેઓનો સામનો કરવામાં આપણને અતિ કઠિનાઈ અનુભવાય છે. તેમના ચરિત્રની અમારી સરખામણીએ જેટલી મહાન શ્રેષ્ઠતા હતી, એટલી જ વધુ પ્રબળ રીતે તે તેમના પર લાદવામાં આવ્યા હતા. જગતના પાપોના ભયંકર ભાર હેઠળ રહીને, ખ્રિસ્તે ભૂખલાવસા પર, જગતપ્રેમ પર, અને દેખાડાની એવી લાલસા પર—જે ધૃષ્ટ અનુમાન તરફ દોરી જાય છે—પરીક્ષામાં અડગ રહી વિજય મેળવ્યો. આ જ તે પ્રલોભનો હતા જેઓએ આદમ અને હવ્વાને પરાજિત કર્યા, અને જે સહેલાઈથી આપણને પણ પરાજિત કરે છે.”

“શેતાને આદમના પાપને એના પુરાવા તરીકે રજૂ કર્યું હતું કે દેવનો કાયદો અન્યાયી હતો અને તેનું પાલન કરવું શક્ય ન હતું. અમારી માનવતામાં, ખ્રિસ્તને આદમની નિષ્ફળતાનો ઉદ્ધાર કરવો હતો. પરંતુ જ્યારે આદમ પર પરીક્ષકે આક્રમણ કર્યું, ત્યારે પાપના કોઈપણ પ્રભાવ તેના ઉપર ન હતા. તે સંપૂર્ણ પુરુષત્વની શક્તિમાં સ્થિર હતો, મન અને શરીરની પૂર્ણ સ્ફૂર્તિ ધરાવતો હતો. તે એદનની મહિમાઓથી ઘેરાયેલો હતો અને સ્વર્ગીય સત્તાઓ સાથે દૈનિક સંવાદમાં હતો. પરંતુ જ્યારે ઈસુ શેતાન સાથે સંઘર્ષ કરવા અરણ્યમાં પ્રવેશ્યા, ત્યારે સ્થિતિ એવી ન હતી. ચાર હજાર વર્ષ સુધી માનવજાતિ શારીરિક શક્તિમાં, માનસિક સામર્થ્યમાં અને નૈતિક મૂલ્યમાં ઘટતી ગઈ હતી; અને ખ્રિસ્તે પોતાના ઉપર પતિત માનવતાની દુર્બળતાઓ ધારણ કરી. માત્ર આ જ રીતે તે મનુષ્યને તેના અધપતનની અતિ નીચી ઊંડાઈઓમાંથી ઉગારવા સમર્થ હતા.”

“ઘણા લોકો દાવો કરે છે કે ખ્રિસ્ત માટે પ્રલોભનથી પરાજિત થવું અશક્ય હતું. ત્યારે તેઓ આદમની સ્થિતિમાં મૂકાયા જ ન હોત; અને આદમ જે વિજય પ્રાપ્ત કરવામાં નિષ્ફળ ગયો, તે વિજય તેઓ પ્રાપ્ત કરી શક્યા ન હોત. જો કોઈપણ અર્થમાં અમારી સંઘર્ષ-પરિસ્થિતિ ખ્રિસ્તને થયેલી કરતાં વધુ કઠિન હોય, તો તેઓ અમારી સહાય કરવા સમર્થ ન હોત. પરંતુ અમારા તારણહારે માનવત્વ તેની સર્વ મર્યાદાઓ સાથે સ્વીકાર્યું. તેમણે માનવની પ્રકૃતિ સ્વીકારી, જેમાં પ્રલોભનને વશ થઈ જવાની શક્યતા હતી. અમારે સહન કરવાનું એવું કંઈ નથી, જે તેમણે સહન ન કર્યું હોય.”

“ખ્રિસ્તે ત સાથે પણ, એદનમાં રહેલી પવિત્ર જોડીની જેમ, ભૂખલાવસા પ્રથમ મહાન પરીક્ષાનું આધારસ્થાન હતી. જ્યારે આદમની વિનાશની શરૂઆત થઈ હતી, ત્યારથી જ આપણા ઉદ્ધારનું કાર્ય આરંભ પામવું જોઈએ. જેમ ભૂખલાવસાની તૃપ્તિમાં આદમ પડ્યો, તેમ ભૂખલાવસાના ઇનકાર દ્વારા ખ્રિસ્તે તે જીત મેળવવી હતી. અને જ્યારે તેમણે ચાલીસ દિવસ અને ચાલીસ રાત ઉપવાસ કર્યો, ત્યાર પછી

તેમને ભૂખ લાગી. અને જ્યારે પરીક્ષક તેમની પાસે આવ્યો, તેણે કહ્યું, જો તું ઈશ્વરનો પુત્ર હો, તો આજ્ઞા કર કે આ પથ્થરો રોટવા બની જાય. પરંતુ તેમણે ઉત્તર આપી કહ્યું, લખેલું છે, મનુષ્ય માત્ર રોટવાથી નહીં, પરંતુ ઈશ્વરના મુખમાંથી નીકળતા દરેક શબ્દથી જીવશે.”

“આદમના સમયથી લઈને ખ્રિસ્તના સમય સુધી, આત્મસુખલોભુપતાએ ભૂખવાસનાઓ અને જુસ્સાઓની શક્તિ વધારી દીધી હતી, એટલી કે તેઓએ લગભગ અપરિમિત નિયંત્રણ સ્થાપિત કરી લીધું હતું. આ રીતે મનુષ્યો અધોગત અને રોગગ્રસ્ત બની ગયા હતા, અને પોતાનામાંથી તેમના માટે વિજય મેળવવો અસંભવ હતો. મનુષ્યના પક્ષે, ખ્રિસ્તે અત્યંત કઠોર પરીક્ષા સહન કરીને વિજય મેળવ્યો. આપણા હિતાર્થે તેમણે એવી આત્મસંયમની કસરત કરી જે ભૂખ અથવા મરણ કરતાં વધુ શક્તિશાળી હતી. અને આ પ્રથમ વિજયમાં અન્ય એવા મુદ્દાઓ પણ સામેલ હતા, જે અંધકારની શક્તિઓ સાથેના આપણા સર્વ સંઘર્ષોમાં પ્રવેશ કરે છે.” The Desire of Ages, 117.